Mizah

İktisat Ülemamızın uçurdukları kuş:

– Bu ne böyle ?

– Zümrüdüanka kuşu !

FIKRALAR

Zavallı genç dul

Kocası ölmüştü. Genç dul ağlıyordu. Tesellîye gelenler:

— Ölenle ölünmez ki, ne yapalım. Allah kalanlara ömür versin.

Gibi beylik lâflar söylüyorlardı.

Kederden taze, göz yaşlarını silerek:

— Nasıl ağlamayım dostlar, dedi. Çocuklarım küçük yaşta öksüz kaldılar. Zavallıların üvey baba elinde büyüyeceklerini düşünüyorum da kalbim öyle sızlıyor ki!

Bakılacak yüz...

Zil zurna sarhoş gelmişti. Karısı hiddetle çıkıştı:

— Utanmaz herif! Yüzüzüme nasıl bakabiliyorsun?

Adam sarhoşluğuna rağmen doğru bir cevap verdi:

— Ne yapayım, karıcığım, insan zamanla herşeye alışıyor.

Evlenme dairesinde

Nikâh memuru erkeğe sordu:

— Bayan Ayşe Dilidüzgün'le evlenmeyi kabul ediyor musunuz?

Müstakbel damad gülerek cevap verdi:

— Tabiî değil mi ya! Bu kadar nişan ve düğün masrafı ettikten sonra hiç vazgeçer miyim!

Hikâyenin en gülüncü

Burhan Felek resmi bir ziyafete davetliydi. Nutuklar söylendi, kadehler tokuşturuldu, yemekler atıştırılmaya başlandı. Fakat az sonra ortaya sıkıcı bir sessizlik çöktü.

Bu sırada ziyafetin başkanı mevkiinde olan zat ayağa kalkarak:

— Bayanlar, baylar, dedi. Şimdi size meşhur nüktedan muharririmiz Felek Burhan'en gülünç hikâyelerinden bazılarını anlatacak.

Alkışlar arasında ayağa kalkmaya mecbur olan Burhan Felek bir iki öksürdükten sonra:

— Muhterem dostlar, dedi. Benden birkaç gülünç şey anlatmamı istiyorsunuz. Bunlara başlarken size hepsinden evvel şunu söylemek isterim ki, bu toplantıdan ve aranızda bulunmaktan çok büyük bir zevk aldım... Şimdi diğer gülünç hikâyelerime geçebilirim.

Kıdem

Profesör Sadreddin Celâl Anten, Löbon'da oturuyordu. Önündeki pastasından ziyade masalarda oturanlarla ilgileniyor, aşina bir yüz gördü mü hemen selâmlıyordu. İçeriye Parti Lideri Esat Adil Müstecaplıoğlu girdi: Selâmlaştılar, el sıkıştılar. Esat Adil bir iskemleye oturdu. Şuradan, buradan bahsederlerken söz Parti merkezine intikal etti. Esat Adil:

— Binayı kiraladığım adam, dedi. Daktilo makinesini vermek istemiyordu. Olur mu böyle iş? Hemen mesele çıkardım.

Sadreddin Celâl:

— Pek toymuşsun, dedi. Daktilo için mesele çıkarılır amma daktilo makinesi için... Asla!!..

Benzetme

Değerli diş doktoru Doçent Feyzullah Doğruer'in - Allah kimsenin başına vermesin - müz'iç, mendebur, sallapatı, vurdum duymaz bir eski tanıdığı vardır. Olur olmaz işler için daima kendisine gider; ya bir iltimas, ya para, ya bunlara yakın birşey ister. Büyük nezaketinden fedakârlıkcık edemeyen Feyzullah'da bütün bu istekleri yerine getirmeğe uğraşır; üzülür, yıpranır.

Bu eski tanıdık, dün yine Feyzullah Doğruere gelmişti. Halinden, malûm taleplerden birini yapacağı anlaşılıyordu. Değerli doktor birdenbire:

— Canım, dedi. Seni her görüşümde meşhur bir âlimi hatırlayorum.

Muhatabı, gizlenmesine imkân olmayan bir memnuniyet ve bir heyecan içinde sordu:

— Hangi âlim bu?

— Darwin!

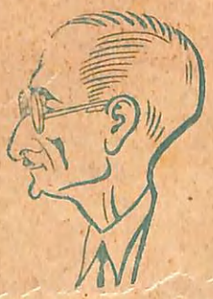

Kulak meselesi

İstanbul Konservetuvarı müdür vekili değerli Neyzen Salâhattin Candan bir dostuna yemeğe davet edilmişti. Sofra çok neşeliydi. Bir aralık evsahibi:

— Dostlarım, dedi. Size büyük bir istidadı tanıtacağım. Sonra masanın dip taraflarında oturan yirmi beşlik bir gence eliyle işaretler yaptı. Herkes ne olacağını merakla bekliyordu. Genç, bu işaretlerden ne söylenmek istediğini anlamış olacak ki: Ayağa kalktı, masada bulunanları başıyla selâmladı. Sonra içcebinden bir torba, onun içinden de bir nısfiyye çıkardı: Başladı öttürmeğe. Taksim bitince, nısfiyyeyi dudaklarından çekti, tekrar masada oturanları selâmladı. Evsahibi büyük bir sevinç içindeydi:

— Gördünüz mü? Dedi. Ne güzel çalıyor. Ne harikulâde birşey.

Sonra Neyzen Salâhattin Candan'a döndü:

— Hem üstad, dedi. Biliyor musunuz, bu genç sağırdır.

O hafifçe gülümsedi:

— Belli, dedi. Yoksa kendi çaldığını duysaydı, değil nısfiyyeyi üflemek, yanına bile yaklaşamazdı!..

İhtisas meselesi

Devlet Konservetuvarı öğretmenlerinden biricik Basbariton Nurullah Şevket Taşkıran, bu seneyi hastalıklarla geçirdi. Bu yüzden onun Ankara'da ne sahneye çıktığını duyabildik, ne de radyoda sesini işittik.

Bir Ankara yolculuğunda onu da aradık. Gece beraber bir operete gittik: Müzik berbat, sesler daha berbattı. Nurullah Şevket bir aralık:

— Yahu, dedi. Merak ettim. Matbuat için kanun çıkıyor, acaba opretler için bir kanun çıkmasına ihtimal yok mudur?

SAYI: 14 CİLT: 1 Fiatı 15 kuruştur 11 EKİM 1946

Mizah

Çıkaran:
RAMİZ GÖKÇE

ABONE:
Seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Posta Kutusu: 255

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

Sulh Yolunda:

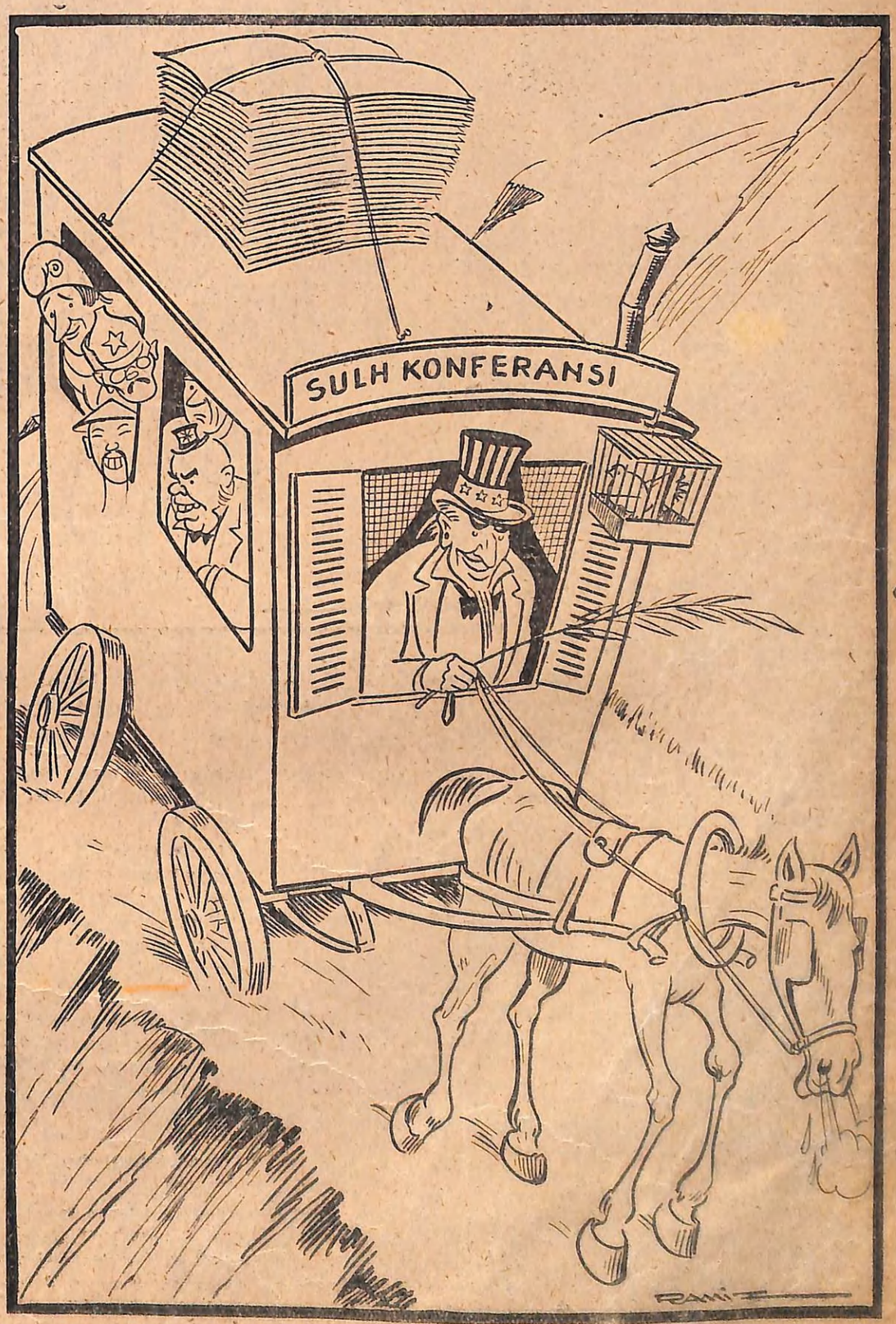

— Az gittik, uz gittik, dere tepe düz gittik, altı ay bir güz gittik... bir de arkamıza baktık ki bir çuvaldız boyu yol gitmişiz!

BAŞ KÖŞEDEN

Ceza

Eski nikâh devrinde zengin bir adamın kızını alan şımarık bir genç, zavallıyı sık sık boşar, sonra gelir, gene damatlığa kabulünü rica edermiş. Eh, adamcağız ne yapsın ?

— Kızım gözünü bununla açtır, der, nikâhı tazeletirmiş.

Alışmış, kudurmuştan beterdir; adam kızı üçüncü defa boşamış, gene ricaya gelmiş. İyi, hoş amma, üçüncü nikâh hüllesiz olamıyor. Malum, şer'i bir mesele.

Hülle için ihtiyar bir bektaşiyi bulmuşlar, izzet ikram etmeğe başlamışlar. O, bilmediği bu hüllenin ne mene bir şey olduğunu sormuş, anlatmışlar :

— Bizim damat şımarık bir oğlandır da. Kızımızı üçüncü defa boşadı, tekrar nikâhına almak istiyor da. Şimdi şer'en kızı bir başkasına nikâhlamak, onun da bir geceyi bu adamın koynunda geçirmesi lâzımdır da. Sizi münasip gördük de...

Bektaşi top sakalını sıvazlamış :

— Erenler, demiş. Benim anladığıma göre bu bir ceza. Öyleyse neden o şımarık oğlan cezayı çekmiyor da kızın başı nara yakılıyor ? Şu damadı bana gönderseniz !.

Yerli mallar pazarı tasfiye ediliyor, serbest satış yapacak, dendi. İlk günden sonra kaput beziyle bilmem neyi satmaktan vaz geçtiler. Sebep olarak da halkın fazla tehacümü öne sürülüyor. Gözlerimizle gördüğümüze göre bu tehacüm halk tarafından değil, kara borsacılar tarafından olmuştur ve Yerli mallardan alınan kumaşlar kapı dibinde yüksek fiatlarla satılmıştır. Eğer bu satışı durdurma işi bir ceza ise, bektaşinin ağzıyla soralım :

— Bunda halkın şun'u taksiri var mı ? Kara borsacı ne güne duruyor ?

Mizahçı

Mâşallah

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

İki gündenberi şaşkın, perişan, mahcup bir haldeyim. İlk okulun dördüncü sınıfını okuyan kızımın yüzüne bakamıyor; eve o yattıkdan sonra giriyor, o uyurken sokağa fırlıyorum. Böyle alacaklıdan, icra memurundan kaçar gibi hareket etmeme sebep Maarif Bakanlığıdır. Hiç şaşırmayınız. Maarif Bakanlığı yüzünden evime giremez oldum.

İki gün evel lâf arasında mazotla işleyen vapurların rahatlığından bahs ederken kızım sözümü kesdi :

— Yanlışın var baba, dedi. Bir vapur kömürsüz işleyemez !

Dudaklarında bir tebessüm parlamış, yüzü alaylı bir mana almıştı. Kaşlarımı çattım :

— Hayır, dedim. Sen bilmiyorsun. Bir vapur mazotla da işler.

O, bir kahkaha attı; çantasına sarıldı; " Tabiat Bilgisi " kitabını çıkardı, 13 üncü sahifeyi açtı, gözüme sokar gibi bir vapur resmi gösterdi :

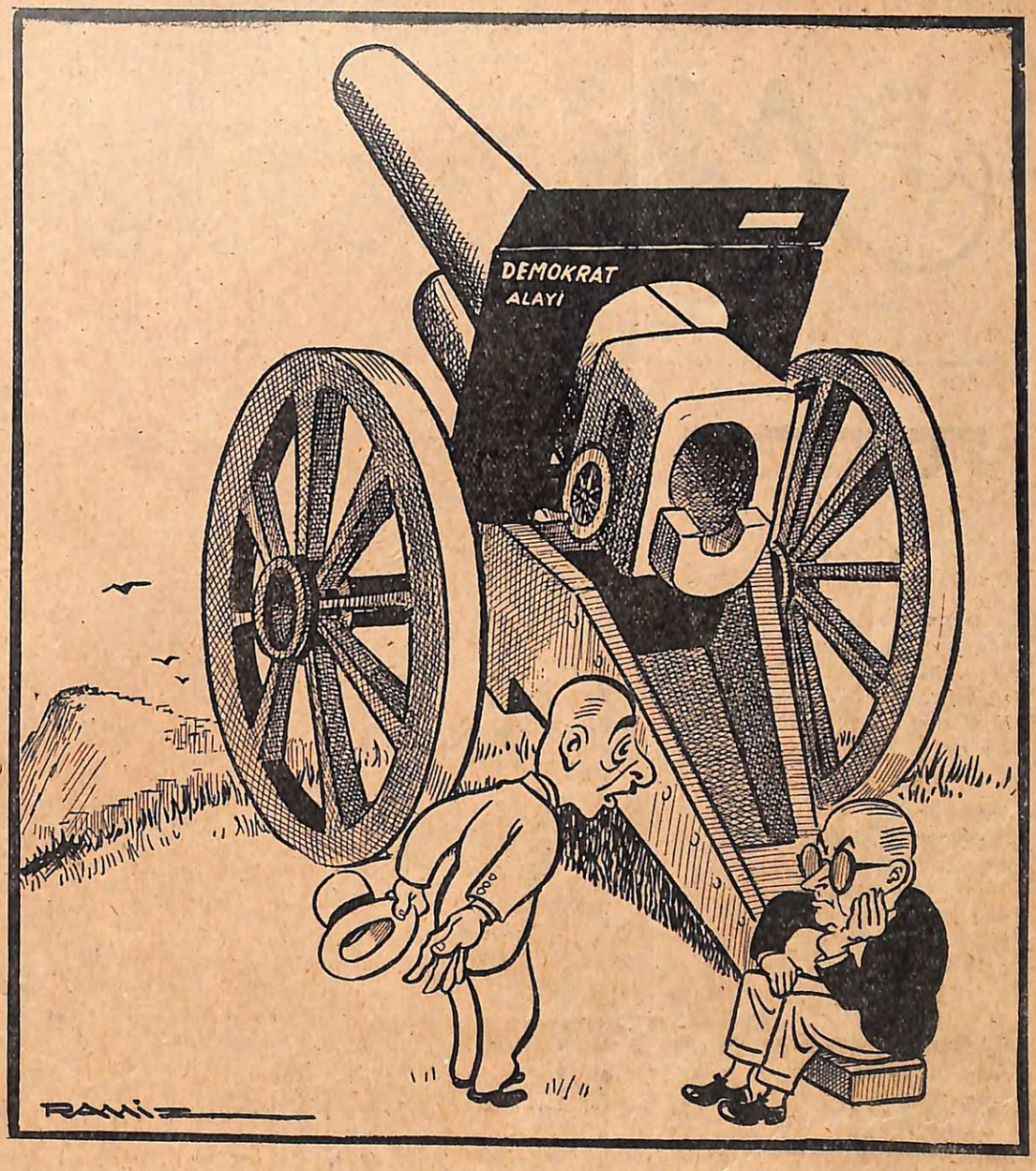

Vatandaş — Hani, hakkınızı müdafaa edeceğiz diye atıyordunuz ?
D. P. — Kusura bakma dostum, barutumuz bir atımlıkmış !

— Gidişimizi iyi görmüyorum...
— Münekkit misin ?
— Ne münekkidi be... bulutum!

— İşte bak ! dedi. Bu resmin altını oku..

Okudum :

" Bir vapur kömürsüz işliyemez. "

Bu kati hüküm karşısında şaşkın şaşkın onun yüzüne bakarken, kızım, cehaletimi yakalamaktan memnun, zalim bir neşe içinde :

— Gördün mü ? dedi. Kitap yazıyor !

Evet, kitap yazıyordu.. Evvelâ itirazda bulunmak; kitaplar, gazeteler getirip kızımın önüne yığmak, kitabının yanlış ve eksik yazdığını ispat etmek sevdasına düştüm.. Sonra vaz geçtim. Değil mi ya ? Belki de kızıma farkına varmadan fenalık edecek; bilmemesi, öğrenmemesi lâzım gelen bir hakikattan ona bahs edecekdim. Böyle olmasa bu kitabı yazan zatı şerif, basılmasına ve mekteplerde okutulmasına müsaade eden maarif idaresi hiç bu hatayı görmezmiydi ?

Uzağa gitmeğe lüzum yok, insan şu İstanbul limanına bir göz atsa, Deniz Yolları idaresinin emrinde çalışan ve mazotla işleyen bu vapurlardan birkaç tanesini görebilir.

İçimden :

— Belki de, dedim. Çocuklarımızı medenî ilerlemelerden haberdar etmiyen yeni bir terbiye sistemiyle yetiştirmek istiyorlar. Belki de bu suretle müstakbel harplerin, sui istimallerin, kara borsacılıkların, her türlü fenalıkların önüne geçilecek.

Sanki medeniyetten ne gördük, ne bulduk ki.. Tayyare keşf edildi diye, sevinçten kıyametler kopardık, sonrası malum : Bu medenî vasıta geldi, geldi de insanlığın beynine bombalar yağdırdı, asırların vücuda getirdiği koca mamureleri birkaç gün içinde yerle bir etti. İyisi mi : Medeniyete paydos !!

Mükemmel. Râna, hasnâ, müstesnâ ama, bu yeni sistemden çocuk velilerini haberdar etmek doğru olmaz mıydı ? Allah inandırsın, o gün kızımın karşısında, inkâr ettiği suçun bütün delilleri gözünün önüne serilmiş bir hırsız vaziyetine düştüm ve iç kapığında : "Sekizinci defa olarak 150.000 sayı basılmıştır " diye bir not düşülen bu mühim kitabı, korka korka kapadım Kimbilir. belki bir az daha karıştırsam büsbütün şaşırır, apışır kalırdırdım.

Belki de içinde şöyle bir resim vardı : önüne bir çift öküz koşulmuş bir kara saban.

Altında da şu yazı :

" Bu öküzler ve bu kara saban olmasaydı, ziraat yapılamazdı. "

Ne diyelim : Bu yeni sistem mubarek olsun !

Bakırköyünde Seyran

(Bakırköy hastahanesi baş hekimi doktor Fahri Celâl Göktolga ile Kâzım Zâfir, hastahanenin koridorlarında, hem dolaşır, hem konuşurlar.)

Aldı Kâzım Zâfir,
Bakalım neler dedi?

Himmetinle değişmiş büsbütün hastahane,
İnsan, hani, kalmaya arayacak bahane!

Aldı Fahri Celâl,
Bakalım neler dedi?

Daha fazla şaşarsın gezince koğuşları,
Yuvasında görmeli şak şak öten kuşları.

Aldı Kâzım Zâfir,

Kuşa benzettin amma kuşlar biçim biçimdir,
Dut yemiş bülbül gibi susan şu hasta kimdir?

Aldı Fahri Celâl

Yeni basın kanunu meydana çıktığından,
Muhbir bu hale gelmiş mevzuun kıtlığından!

Aldı Kâzım Zâfir

Merakımı hallettin, ey muhterem baş hekim,
Ya şu kanarya suyu içmiş gibi öten kim?

Aldı Fahri Celâl

Bir çalgılı kahveden bir çalgılı kahveye
Koşarken bize kadar gelen bir muganniye.

Aldı Kâzım Zâfir

Ya kimdir şu elleri, kolları prangabend,
Gömleklere sarılmış iki şaşkın bîmenend?

Aldı Fahri Celâl

Ah, o biçarelerin anlasaydın halini,
Hem geriye alırdın sonuncu sualini!

Aldı Kâzım Zâfir

Bu cevabın âcize büsbütün merak verdi,
Nedir şu sağda duran zavallı gencin derdi?

Aldı Fahri Celâl

Bir kıza âşık olmuş, evlenmek istemiş te
Kızı alamayınca bu hale gelmiş işte!

Aldı Kâzım Zâfir

Bu talisiz âşıka içim yandı tüterek;
Ya soldaki hastanın derdi ne ola gerek?

Aldı Fahri Celâl

Soldaki divane de sağdakine ayardır:
Onu reddeden kızla evlenen bahtiyardır!

Deyip Kestiler.

Deli Ozan

– Gazetecisiniz değil mi?
– Hayır, gazeteci falan değilim!
– Ya, öyleyse neden ağzınızı açmıyorsunuz?!

Âşık oldur kim kılar cânın fedâ cânânına
Meyl-i cânân etmesin her kim ki kıymaz cânına

"FUZULİ"

Tehlike

Şehir tiyatrosunda Necip Fazıl'ın yeni bir piyesi oynanıyordu. Müellif, eşe, dosta davetiye gönderirken, o sırada İstanbul'a gelmiş olan Nurullah Ataç'ı da unutmadı. İlk geceki temsil için iki bilet göndererek zarfın içine bir de şöyle bir pusula ilâve etti:

«Bu biletlerden biri sizin, biri de bir dostunuz içindir eğer dostunuz varsa.»

Nurullah Ataç mektubu aldı. Şaire şu cevabı gönderdi:

«Biletleri aldım. Teşekkür ederim. Fakat maalesef ilk geceki temsile gelemiyeceğim. İnşallah ikinci gece bulunurum. Eğer piyesiniz ikinci gece oynarsa.»

o

Ne fark var?

Bir toplantıdaydılar. Kadının canı sıkılmıştı. "Gidelim," diye tutturdu. Fakat kocası gitmek taraflısı değildi.

Nihayet kadın dayanamadı; kalktı, mantosunu giydi, kapıya doğru yürüdü.

Karısına sözünü geçiremediği için küçük düşen adam:

— Demek yalnız gidiyorsun hal diye söylendi.

Karısı dönüp cevap verdi:

— Ne kızıyorsun, canım? Sen de yalnız gideceksin. Ben sana bir şey diyor muyum?

o

Kahve

İstanbullu bir zengin, hacıağalardan birini akşam yemeğine evine davet etmişti. Yemekten sonra koltuklara kurulmuş kahve, içiyorlardı.

Bir aralık İstanbullu:

— Ne tuhaf! dedi. Biz "kahve" diyoruz. Siz "kayfe" diyorsunuz...

Hacıağa, elindeki kahve fincanına bakıp yüzünü buruşturarak cevap verdi:

— Vallahi, beyim, bana ne ben "kayfe" diyebilirim, ne sen "kahve"!

Hikâyecik:

Bıyıklar...

Hikmet Münir

Otobüs istasyonu. Üç şık kız, parmaklıklara dayanmış, kendilerini selâmlıyarak geçen birkaç delikanlının arkasından konuşuyorlar:

— Ah, bak bununkileri çok beğeniyorum.

— Hangisinin.. Esmerinin mi?

— Hayır canım.. O sarışın çocuk yok mu? Onunkiler daha güzel.

— Evet.. Teması pek güzel.

— Aman söyleme.. İçime fenalıklar geliyor, kaybedeceğim diye yüreğim bitiyor.

— Sarı bıyıklıların hayatımıza getirdiği kazancı düşün.

— Ah o bıyıklar, ah. Hatırıma geldikçe daha çok titreyesim geliyor.

— Doğrusu fedakâr çocuklar.. Baksanıza.. Bıyık bırakmayı âdeta bizim için «moda» haline getirdiler.

— Bizi bu kadar memnun ettiklerini görünce..

Konuşmalar gittikçe derinleşiyor, fakat bir türlü sırrını ele vermiyordu.

Ben meraktan çatlıyacaktım. Bereket versin bir arkadaş belirdi. Onlara da selâm verdi.. Ve benim elimi sıktı..

— Allah aşkına söyle, dedim. Bu kızlar, demindenberi bıyıklardan bahsediyorlar. Fakat o kadar esrarlı konuşuyorlar ki.. Bir aralık, yalnız sevmek şekilleriyle ilgilidir diye, olduğum yerde âdeta utandım.

Arkadaşım güldü:

— Ha onlar mı?.. dedi. Kırk yıl düşünsen bulamazdın. Bunlar ressamdırlar, azizim.. Sanatkârdırlar.. Hem de kitap kenarlarını süsleme sanatına düşkün tezhib sanatkârları. Harp yılları içinde Avrupadan malzeme gelmesi zorlaşınca, ellerinde bulunan herşey tükendi. Bunun üzerine bir akıllı genç kendilerine bir fikir verdi. Fikir değil, sarışın, yumuşak, ipek gibi bıyıklarını verdi. Bu bıyıklardan fırça yaptılar. Bu genç kızların bıyığa düşkünlükleri bundan ötürüdür.. Yoksa hatrına fena birşey gelmesin.

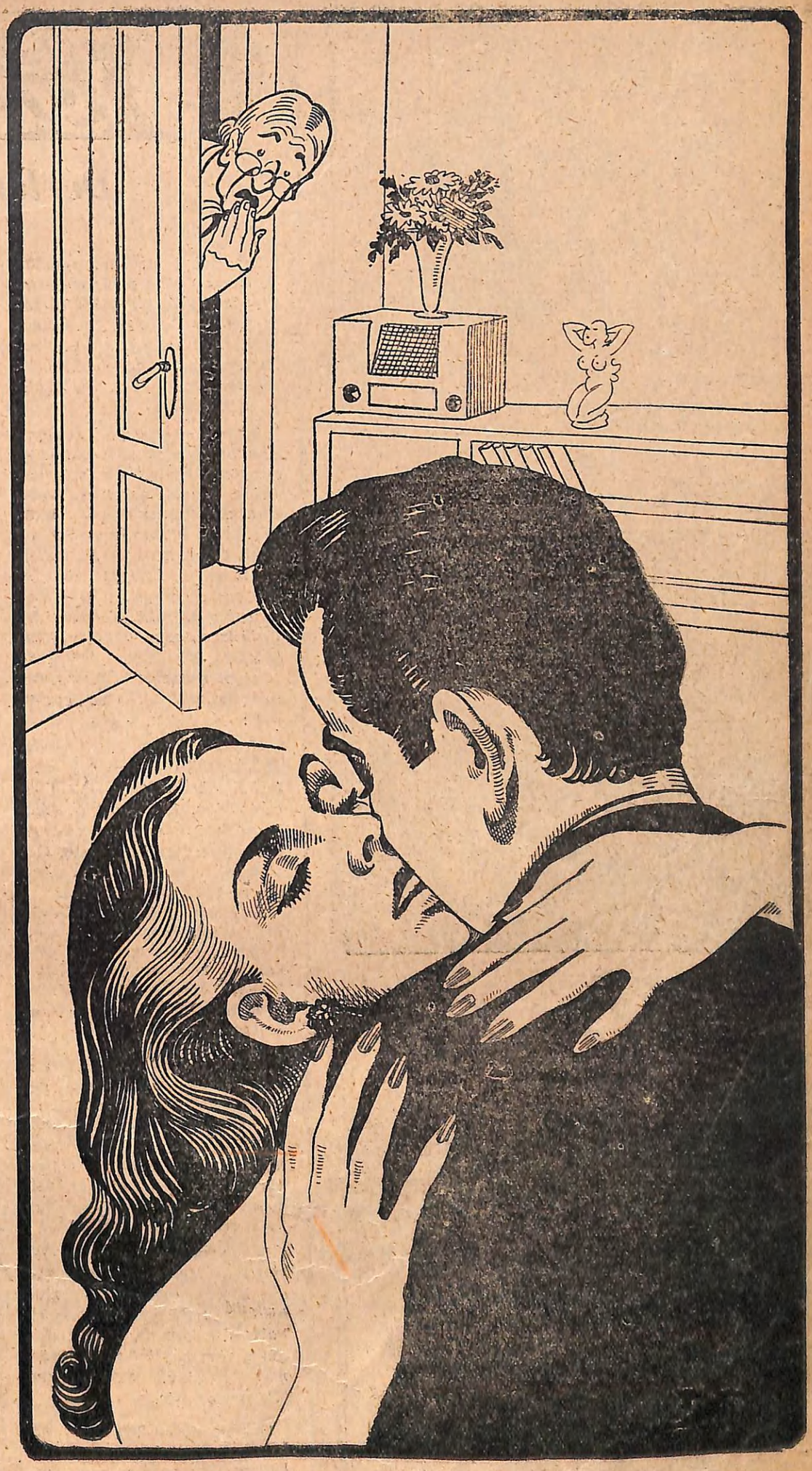

Anne — Aman Yarabbi, görmediğim, bilmediğim şeyler...

— Tabii bilmezsin... sinemaya gittiğin yok ki!

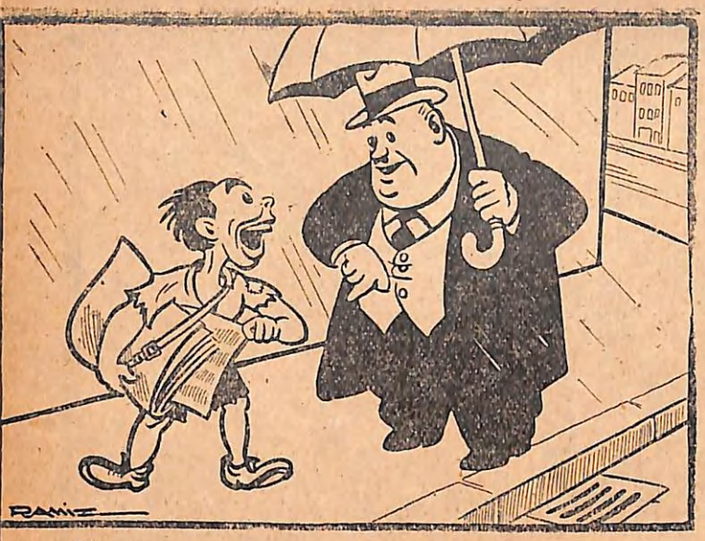

— Hiç hoşuma gitmeyen birine okuyacağım... hangisinde küfür fazla ise onu ver yavrum!

o

Mıstık'ın taş tahtasından:

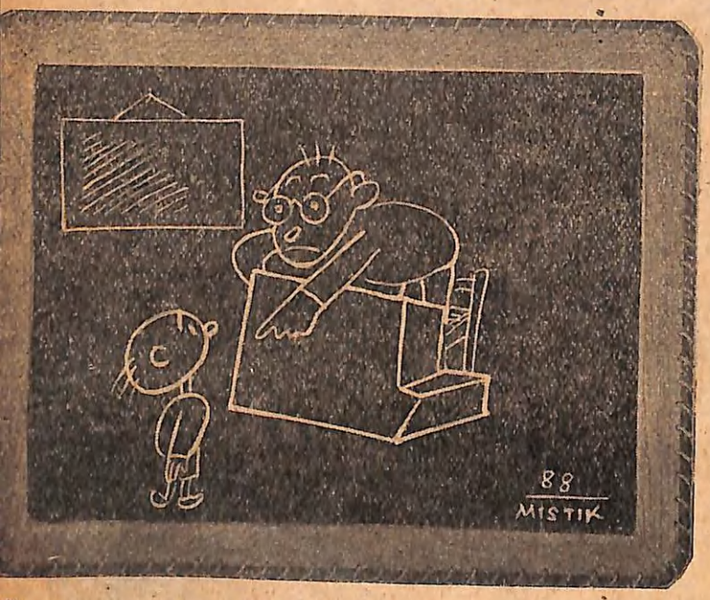

Öğretmen — Bakır nedir?
Çocuk — Gazetecilerin kalayladığı bir şilep, efendim!

o

Yüksel ki yerin bu yer değildir...

Göring — Bir zamanlar Almanlar beni yükseltmişlerdi. Şimdi de eksik olmasın Müteffik dostlarım yükseltecekler!

Gece Gündüz

Derler ki...

Yazan: **PALAZ**

Bir İsviçre mecmuası, şimdiye kadar hiç bir yerde görmediğim, yep yeni bir anket açmış; muhtelif kimselere, şu neviden sualler soruyor: Gazeteciyi nasıl tanırsınız? Gazetecileri sever misiniz? Gazeteci olmak ister miydiniz?

Bizim yeni matbuat kanununun hızla tatbikına geçildiği şu sıralarda, böyle bir anket, herhalde, bizde de çok alaka uyandıracak neticeler verirdi. Bunu düşünerek bizim Ramiz'in sevimli çömezinden etrafı, bir de bu mevzuda, kolaçan etmesini rica edecektim. Fakat ele avuca sığar şey değil ki.. Kendisini bir türlü bulamadım. O halde iş başa düştü. Bu meseleyi selâhiyetti zevat nezdinde kendim sorup soruşturdum. Şu cevaplara bakın:

Meşhur Nazım Poroy (Tokat Millet vekili) — Ben çok gazeteci olmak istedim Bir türlü beceremedim. İsabet olmuş. Mebus olduktan sonra anladım ki tamamiyle füzuli bir işmiş. Gazetecilik de ne oluyor, azizim, insan mebus olmalı, mebus ..

Falih Rifki Atay — Gazetecilik çok iyi bir iştir ama, insan ne yapup yapup iktidarda bulunan partinin gazetecisi olmalı. Ben çok tecrübe ettim. Ancak şimdiki halimle rahata kavuşabildim.

Şalcı profesör Nihat Erim — Ben gazeteci filan değilim. Fakat Pariste hocalarım gazetecilik bir bakıma "Hürriyet" demek olduğunu öğretmişlerdi Halbuki benim şimdiki vazifem hürriyetin üzerine bir şal örtmektir. Böyle olunca, bence, manasız bir iştir bu gazetecilik!

Başbakan Recep Peker — Vallahi ne diyeyim; gazetecilik iyidir, hoştur ama, onlar varken hükûmet reisi olmak güçleşiyor. Fakat son kanunu çıkardıktan sonra yine hepsini sevimli görmeğe başladım. Sessiz sadasız oturuyorlar işte.

Celâl Bayar — Ben İktisat vekâletinde ve daha sonra Başvekâlette iken gazetecilerin değerini, doğrusu, pek anlayamamıştım. Mesleğin faydasını muhalefete geçince takdir ettim. Yaşasın gazetecilik ve gazeteciler!

Fuat Köprülü — Gazetecileri seveceğim, seveceğim ama, ah.. Şu meclisteki sözlerimi bir aynen neşr ettirebilsem.

Şinasi Devrin (Adliye Bakanı) — Anladığım iş değil. Gazeteci yazsa ne olur, yazmasa ne olur, aklım ermez. Yalnız bizim bakanlığı fazla meşgul ediyorlar; ben onu bilirim.

İki avukat: İrfan Emin ve Mahmut Even — Gazetecilik çok iyi bir meslek ve gazeteciler hiç şüphesiz mükemmel insanlardır. Böyle şey sorulur mu? Onlar olmasa, biz ne ile geçiniriz ayol?

Muharrir Nizamettin Nazif — Canikom, ben broşür çıkarmaktan ev basmaya kadar gazeteciliğin her sahasında çalıştım. Tecrübelerim öğretti ki, bunun en faidelisi halk partisini işlemektir. Meslekdaşlara tavsiye ederim.

Etem İzzet (Sirano) Benice — Gazetecilik fena meslek olur mu? Baksana.. Benden bile mebus çıkardı!

Hapishaneler umum Müdürü — Hiç gazetecilik fena bir meslek olurmu? Bir kerre teşrif edin. Hem gece yatısına beklerim.

İşte rast gele bir kaç cevap. Bizim küçük anketi burada kesiyorum. Yalnız yazıyı matbaaya götürürken bizim sahici gazetecilerden birine rast gelüp ayni sualleri ona da sordum. Küçük dilini yutmuş gibi ağzı açık kaldı. Bir şeyler söylemek istiyor, fakat nedense sesi çıkmıyordu.

Amerika — Ah, bütün milletleri şunun içine bir sokabilsem!

Çömezin Röportajları:

14

Derdiniz nedir?

Çizen: RAMİZ

Çömez— Derdin neden?

Seyyar esnaf— Bacaklarımdan. Belediye memurlariyle akşama kadar kovalamaca oynamaktan dermanım kesiliyor!

Çömez — derdiniz var mı?

Kadın — Derdsiz kadın olur mu? Tyron Power bıyık bırakmış, halbuki eski halile nekadar hoşuma gidiyordu.

Çömez — Derdlerini say?

Hasta — Bir hastanın ne derdi olabilir, doktor çok, vizita ucuz, ilâçlar tesirli, hastahanelerde yatak bol.. Bir de şifa bulsak; oh, kekâ..

Çömez — Derdin nedir?

Üniversiteli — Bizim derdimiz (yurd) derdidir; amma yurdda bunu bilen yok!

Çömez— Sizin de derdiniz var mı?

Zengin— Tabii, memlekete büyük kasa ithal etmiyorlar.. Paralarımızı koyacak yer bulamıyoruz!

Çömez— Derdin var mı?

Karaborsacı— Ardiyeye bakalım stoklardan birşey kalmış mı?!

Çömez — Derdin var mı?

Memur — Ne münasebet, memuruz dedik a!

Çömez— Derdin ne?

Fakir— Hele yarabbi şükür, demek bizim derdimiz de sorulmağa başlandı!

Hikâye

Üçüncü af

Yazan :
ÇALÇENE

Kulüp, eşsiz gecelerinden birini daha yaşıyordu. Yaldızlı tavanların altında dans eden çiftler, zevkin, saadetin, huzur ve sükûnun neşesi içinde yüzüyorlar, vaktin nasıl geçtiğini bir türlü anlamıyorlardı.

Berin geniş ve rahat bir koltuğa oturmuş, viski bardağından bir yudum almak istemişti. Birden bembeyaz dişleriyle bardağın kenarını ısırdı, gözleri hayretle açıldı : acaba yanılıyor muydı ? Hayır, bu oydu. O : Nihat.

Uzun boyu, geniş omuzları, sakin tavrıyla kapının yanında mermer bir sütuna dayanmış, her zaman olduğu gibi dudaklarına bir sigara iliştirmiş, dalgın bir tavırla dans edenleri, gülüşenleri seyr ediyordu.

Berin, etrafına bakındı : kocası bir arkadaşının karısıyla tatlı tatlı konuşuyordu. Babası dans eden genç kızların düzgün ve tap taze baldırlarını gözden geçiriyor, yüzünde binbir hazzın izleri oynaşıyordu. Erkek kardeşi meydanlarda yoktu. Kimbilir hangi kızla, hangi kuytu köşede flört ediyordu.

Kimseye sezdirmeden ayağa kalktı, dans edenlerin arasından bir tüy hafifliğiyle süzüldü, mermer sütuna dayanmış olan gence yanaştı, heyecandan titreyen bir sesle mırıldandı :

— Nihat !

— A, sen burada mıydın ?

İhtiyarsız olarak, onu kollarının arasına alacakmış gibi bir hareket yaptı, fakat Berin :

— Kocam, babam, kardeşim buradalar, dedi. Haydi bahçeye çıkalım.

Mermer merdivenlerden indiler; çakıllı yollarda sessiz fakat heyecandan titriyerek yürüdüler, iri palmiyelerin altında küçük bir hasır masaya yaklaştılar. Burası kocaman elektrik lambalarının ışığından uzak ve kimsenin göremiyeceği bir köşeydi.

— Nerelerdeydin Nihat ? O akşamdan sonra..

Genç adam, onun parmaklarını avucunun içinde sıkıyor, sık sık dudaklarına götürüyor, öpüyordu. İçli bir sesle söze başladı :

— Seni unutmak istediğim köşelerdeydim, dedi. Dağ başlarında, çiftliklerde. Fakat bütün gayretim boşa çıktı. Kalbimi bir türlü susturamadım. Nihayet şehir şehir dolaştım, İstanbula geldiğini öğrendim Tam bir haftadır buradayım. Bu akşam burada suvare olduğunu duyunca belki diye...

Berin gözlerini kapatmış, içli bir muzik dinliyormuş gibi kendinden geçmişti :

— Sevgilim, diye mırıldandı. Bilsen sensiz ne kadar ıztırap çekiyordum. Sensiz hayat, ne kadar boş, ne kadar manasız bir şey. Sen benim her şeyimsin. Ümidim, istikbalim...

Dudakları birleşti. Nihat onun başını süsleyen kumral saçları okşarken :

— İster misin ? dedi. Ebediyen birleşelim. Artık birbirimizden ayrılmayalım ?

Bir ipek hışırtısı duyuldu : Berin ayağa kalkmıştı. Her halinden azmi, dönülmesi imkânı olmayan kararı anlaşılıyordu Bir rüya aleminde yaşıyormuş gibi kollarını Nihada uzattı :

— Sevgilim, dedi : Çocuğum, babam, kardeşim her şey sana feda olsun. Götür beni !..

Küçük bir taksi, sırtında suvare elbisesi, yanında sevdiği adam olan Berini, hayal ve aşk alemine götürmek için külübün önünden hareket etti.

***

Üç gece, dört geceyi küçücük bir otelin odasında en inanılmaz heyecanla geçirmişlerdi.

Berin henüz uyanmıştı, giyinik bir halde masanın başında oturan Nihada ilk defa :

— Kimbilir, dedi. Kocam, babam, kardeşim ne kadar telaş içindedirler.

Birden kapı şiddetle vuruldu :

— Kapıyı açın !

Berin bembeyaz kesildi :

— Eyvah, dedi. Babam. Seni burada görürse mutlaka öldürür.

Sonra Nihadin bir şey söylemesine meydan vermeden onu duvardaki gömme dolabın içine soktu :

— Aşkımız için !..

diye mırıldandı. Fütursuz bir tavırla kapıyı açtı, içeriye babası ve kardeşi sert bir rüzgâr gibi girdiler. Babası gürledi :

— Alçak, edepsiz ! Namusumu, şerefimi payimal edersin ha ! Gene o herifle ha !

Berin dimdik duruyor, hiç birşey söylemiyordu. Babası elini cebine attı, fakat kardeşi mani oldu :

— Hayır baba, tabancayı ona ver.

Babası silâhı ona doğru uzatırken kapı açıldı, içeri kocası girdi. Sakin, pürüzsüz bir hali vardı. Fedakâr bir tavırla :

— Müsaade buyurun, dedi. Ona hiç bir ceza vermek doğru değildir. Benim bir çocuğum var. Ona düşmüş bir kadının evladı dedirtemem. Bu sebeple karımı af ediyorum. Fakat, bu korkunç skandal yüzünden İstanbulda da kalamam. Kendimi uzak bir vilayete tayin ettirecek, buradan hemen ayrılacağız.

Başka elbisesi olmayan Berin, kulüpten kaçtığı akşam sırtında olan suvare elbisesini giydi. O, önde ötekiler arkada dışarı çıkarlarken, kocası kayın biraderine mırıldanıyordu :

— Zavallı Berinin günâhı yok. Aklını hep o edepsiz herif çeliyor. Üçüncü defadır ki : bu böyle oluyor. Allah verede bu sefer gittiğimiz yeri öğrenip, gene karşımıza çıkmasa !..

— **Evlendik amma, ben kızken edindiğim itiyatlardan kolay vaz geçemem.**

— **İyi ya... buna ben de taraftarım, meselâ babandan para çekmekte devam edebilirsin !**

Söz hürriyeti

Çamlıca Kız lisesi müdürü Cevdet İzrab parayı biraz çok sever. İkide bir arkadaşının yazıhanesine koşar, oraya buraya telefon ederdi.

Birgün arkadaşı kızdı:

— Yetişir Allahaşkına! dedi. Günde belki on kere telefon ediyorsun. Hepsi bizim hesaba yazılıyor. Bundan sonra buradan telefonla konuşmana müsaade etmiyeceğim.

Ötekisi hiddetle yerinden fırladı:

— Ne münasebetl diye bağırdı. Bu memlekette söz hürriyeti var. Sen benim konuşmama nasıl mâni olabilirsin?

Merak

Devrimizin ultira modern şairlerinden biri İbrahim Alâaddin Gövsay'a gitti:

— Efendim, dedi. Edebiyat ve sanat köşebaşlarını tutanlar müthiş egoist. Yeni bir istidadın ortaya çıkmasına katiyen tahammül edemiyorlar. Halbuki; ben gece gündüz çalışıyor, ruhumun engitlerinden kopan mısraları onlara götürüyorum. Fakat onlar, beni kıskanıyor, halka tanıtmamak için ellerinden gelen herşeyi yapıyorlar. Nihayet size müracaata karar verdim. Siz...

İbrahim Alâeddin genç şairin sözünü kesti:

— İltifatınıza teşekkür ederim, dedi. Hiç yanınızda eserlerinizden var mı?

Ultira modern şair, elini içcebine soktu; üçer, dörder mısralık şiirlerinden bir tomarı İbrahim Alâaddine uzattı. O, bu şiirleri sonuna kadar okumak zahmetine katlandı. Sonra, cevap beklermiş gibi sağ elini, sağ kulağına götürdü ve sordu:

— Sizin evinizde kâğıt sepeti yok mu?

İtiraf

Nadir Nadi, yazacağı bir meseleyi iyice etüd etmek ve sonra kaleme almak itiyadındadır. Bu sebeple, iç ve dış meselelere ait dosyaları; iktisadî, içtimaî, siyasî hayatı anlatan kıymetli kitaplarla dolu bir kütüphanesi vardır.

Geçenlerde riyazî bir işi inceliyordu. Kütüphanesinde aradığı kitabı bulamadı, profesör Salih Murad Uzdilek'e telefon etti:

— Sende bu kitap varsa lûtfen bana getir!

Dedi.

Akşam üstü Salih Murad geldi. Nadir Nadi'nin istediği kitabı uzattı:

— Yalnız, dedi. Rica ederim, birşey olmasın, bu kitap benim hayatımdır.

Nadir Nadi, kitabın sayfalarını karıştırırken cevap verdi;

— Öyleyse, ona kaybolmuş nazariyle bakabilirsiniz!!

Sebep

Bahçe mimarı, fakat tecrübesiz bir genç ustası Mevlûd Baysal'ın yanından ayrılmış, muazzam bir kâşanenin bahçesini tanzim işini üzerine almıştı. Her verdiği emir yerine getiriliyor; buna rağmen, bahçe güzelleşeceği yerde eskisinden daha berbat bir hale geliyordu. Bundan utandı, eski ve tecrübeli bahçe mimarı ustası Mevlûd Baysal'a müracaat etti:

— Aman üstad, dedi. Bu badireden beni kurtarınız.

O, hemen kâşaneye gitti. Arazinin vaziyetini tetkik etti. Bir plân yaptı, delikanlıya verdi. Birkaç gün sonra tecrübesiz bahçe mimarı ona hediyelerle geldi:

— Eksik olmayınız, dedi. Beni büyük bir müşkülden kurtardınız. Bundan sonra kendi başıma, size sormadan bir iş almak mı....

Mevlûd Baysal:

— Bilâkis, dedi. Sizin iş almanız lâzım. Yoksa benim üstünlüğüm nereden anlaşılır.

Sen bul!

Ankara radyo müdürü Fuat Münire tanbur çalan biri musallat olmuştu:

— Ben, diyordu. Bu işin üstadıyım. Bir takım insanlar radyoda tanbur çalarlar da, bana neden iş verilmez? Buna sebep sizsiniz. Ben tanburda üstadı Yektayım!

Fuat Münir, elindeki bir beyaz tabaka kâğıdı adama uzattı:

— Pekâlâ, dedi. Sizin tanburdaki salâhiyetiniz nedir? Evvelâ onu anlayalım. Meselâ, bu kâğıdın merhum üstad tanburi Cemil'i temsil ettiğini kabul edelim. Sizler gibi yeni yetişen tanburcuların bu kâğıttaki yerleri nedir?

Gençz tanburi tavazu göstermek istedi:

— Tabiî ki sıfırdır!

Fuat Münir:

— O malûm, dedi, yalnız siz, bu sıfırın içindeki mevkinizi tayin ediniz!

Çapdefteri

Sağır anlamaz, uydurur...

Gençliğinde güzelliği ile tanınmış bir kadındı. Fakat şimdi altmışı bulmuş, ahbapları arasında bile hiç olmazsa kırk beşine bastığını kabul etmeğe başlamıştı. Kulakları da artık ağır işitiyordu.

Bir akşam kalabalık bir ziyafette karşısına, kendisinin gençliğini bilen yaşlı bir adam oturmuştu. Kadın:

— Gençliğimde oldukça güzeldim. Necati beyefendi çok iyi bilirler. dedi ve: Değil mi efendim? Diye sözünü bizzat o adama tasdik ettirmek istedi.

Fakat Necati beyefendi sükût ederek, yemeğe devamı tercih etti.

Aradan bir müddet geçti. Necati beyfendi lokmalarını yutup su içmek için durduğu zaman kadın, gülümseyerek:

— Mübalağa ediyorsunuz, efendim, dedi. Pek o kadar anlattığınız derecede güzel değildim canım...

Bir cild daha

Genç gazeteci, kadın muharrirlerimiz arasında bir anket yapıyordu. Nasıl yetiştiklerini, neler yazdıklarını kısaca toplayıp bir kitap halinde çıkaracaktı.

Bu arada genç, ihtiyar, şair, romancı 40 kadınla konuşmuştu. Nihayet 41 inci olarak Nezihe Muhiddin'le mülâkat yaptı. Fakat Bu meşhur kadın romancımız o kadar uzun konuştu. O kadar çok şey söyledi, o kadar teferruatlı hikâyeler anlattı ki, gazeteci genç, nihayet iki cild kitap çıkarmak zorunda kaldı: Birinde 40 muharrir kadının hayatı ve hatıraları vardı, ikinci ciltte de yalnız Neziha Muhiddinin.

Sahibi ve yazı işlerini
fiilen idare eden: M. N. UYKEN
Basıldığı yer:
FULHAN MATBAASI — İstanbul

TOMBUL TEYZE

Tombul Teyze — Kocacığım, pantalonunu ne diye arkana saklıyorsun, yoksa bir kabahât mı ettin ?
Sıska Dayı — Hayır karıcığım, yeni moda kadınlar kocalarının pantalonunu giyiyorlarmış; sen de benimkini giyersin diye korktum !

T. T POSTASI

Sivas: Selâhattin Aydemir

S — Sayın teyzeciğim bu yakınlarda bir çok mektuplar gönderdiğim halde hiç cevabını alamıyorum. Acaba

Elâzığ: Çötelioğlu

S — Sevimli Tombul teyzeciğim. Sizden bir şey soracağım lütfen tezberi cevap vererek beni meraktan

dayıya yapmadığınız iş, söylemediğiniz söz kalmıyor.

Sebebini söylemek büyüklüğünde bulunur musunuz teyzeciğim?.